

Poštšina plačana
v gotovini

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

MAJ — JUNIJ

LETNIK II. ŠTEV. 9-10

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 9.—10. štev.:

Sveti Duh Tolažnik — Pesem mornarjev — Majniška pesem je zazvenela — Majniški večer v slov. vasi — Tvoja mati — Maribor! — Pomlad — V naravo! — Borba za dušo (povest) — † Knezoškoč dr. Andrej Karlin — Vrbe (pesem) — Kongregacijski obzornik — Povsod Boga — Nove knjige.

Dijaški kongregacijski koledarček

Za prihodnje šolsko leto 1933/34 bo izšel drugič naš Koledarček. Vsebina je skrbno izbrana, oprema bo izpopolnjena, tako da bo ustrezal vsem željam. Koledarček bo kongregacijski, a hkrati tudi toliko splošen, da bo zanimiv in koristen vsakemu dijaku, fantu in dekletu. Iz Koledarčka se boš poučil o razvoju in rasti kongregacij doma in drugod, spoznal boš poslanstvo in dolžnosti katoliškega dijaka in se vnel za delo v smislu Katoliške akcije. Razen tega bo nudil koledarček še mnogo zanimivosti. Skratka, Koledarček ti bo koristen spremljevalec in dober svetovalec. Izšel bo že koncem julija. Omisli si ga čim prej in opozori tudi druge nanj!

Naša zborovanja. Fantje, ne pozabite na Maribor! Duhovne vaje bodo od 6. do 10. julija, zborovanje od 10. do 13. julija. Priglasiti se morate po svojem g. voditelju do 1. junija na naslov: Jakob Rihter, semenišče, Maribor.

Dekleta, mislite na Škofjo Loko! Prihitite od vseh strani, da se boste med seboj spoznale in se v sestrski skupnosti še bolj utrdile v ljubezni do Marije. Dnevi od 13. do 16. julija morajo postati žarišče marijanske misli za vsa katoliška dekleta. Prijavite se po g. voditelju do 1. junija na naslov: Dr. Tomaž Klinar, stolni župnik, Pred škofijo 12, Ljubljana.

Iz uredništva. S to dvojno številko smo zaključili letošnji letnik in dosegli določeni

obseg 160 strani. Vsem sodelavcem se zahvaljujemo za požrtvovalno delo in prosimo, da nam ostanete tudi prihodnje leto s svojim delom zvesti. Mnogo dobrih prispevkov smo morali zaradi pomanjkanja prostora odložiti za prihodnje leto. Prva številka tretjega letnika bo izšla sredi septembra. Prispevke zanjo pošljite do konca avgusta.

Iz uprave. Vse cenjene naročnike vljudo in nujno prosimo, da ob zaključku letnika gotovo poravnate naročnino. Naš list je tako važen in potreben za katoliško življenje med mladino, da bi ne bilo prav, ako ovirate njegov razvoj in obstanek z zadrževanjem naročnine. Posebno kongreganisti ste dolžni, da žrtvujete to malenkostno vsoto za svoje glasilo. Pomislite, da je od našega glasila odvisna moč našega pokreta!

Hočemo po katoliških načelih pojmovati avtoriteto in svobodo, individualnost in skupnost, vodstvo in pokorščino, da nam bo duhovno vodstvo v kongregaciji jasen kažipot za praktično življenje. (Rezolucija na V. kongr. zbor. 1932.)

Sveti Duh Tolažnik

I.

Če bi ljudje na zemlji spoznavali veličastnost sonca iz žarkov, ki jih pošilja na luno, če bi lepota in blagodejnost sonca samega človeškim očem bili nedostopni, če bi samo posredno iz odboja žarkov na luni sklepali, da mora v določeni razdalji krožiti svetlobno telo, ki bi ga nazivali sonce, potem bi bilo to znanje o soncu prazno in mrtvo. S tem znanjem bi se zadovoljili samo učenjaki.

In vzemimo, da bi bilo življenje na svetu brez sonca mogoče, pa da bi nekega dne sonce v vsej svoji lepoti začelo vzhajati nad zemljo, da bi ljudje videli njegovo veličastnost, da bi neposredno občutili njegovo čudovito moč... ali se ne bi izpremenilo obličje zemlje? In ljudje? Otroci bi od veselja rajali, mladci bi radostno zrli v nove lepote sveta in starci bi hvaležno občutili poživljajočo moč blagodejne toplote. Vsi pa bi enodušno potrdili, da zdaj šele vedo, kaj je sonce. Prej so sklepali, da mora biti, zdaj pa ga tudi čutijo in vidijo. Prej je samo misel peljala do sonca, zdaj pa je ves človek pod njegovim čudovitim vplivom in ves v njegovi svetlobi. Kakšna razlika!

Kakor bi iz žarkov na luni sklepali na bivanje sonca, tako sklepajo modroslovci iz prigodnosti sveta na bivanje Boga. Prigodnost vseh spoznanih stvari se kot žarki zbira v enem žarišču, od koder vse stvari potekajo in izhajajo. Žarišče sicer ni vidno. Toda doslednost mišljenja ga zahteva in z gotovostjo vemo, da biti mora. In vsaj približno se da tudi ugotoviti, kakšno mora biti. Toda to znanje je prazno in mrtvo. S tem znanjem se zadovoljijo samo učenjaki. To je tisti Bog filozofov, do katerega pelje sicer človeška misel, a človek ne čuti, da je ves pod njegovim čudovitim vplivom, ni ves v njegovi svetlobi.

Toda je še neko drugo znanje, ki govori o Bogu. Bog je sam poslal žarke svojega veličastva na svet po svojem ljubljenu Sinu. »Edinorojeni Sin, ki je v naročju Očetovem, on je o njem povedal« (Jan 1, 18). On nam je odkril skrivnosti božjega notranjega življenja. Ne spoznavamo Boga več posredno iz prigodnih popolnosti na zemlji, ampak vzšla nam je v luči vere in razodetja zarja vzhajajočega sonca. Nove lepote in čudovitosti smo v njej spoznali! Res, ne vemo zdaj še vsega. Vse bomo zvedeli šele takrat, ko se milost božjega življenja v nas razgori do popolne svetlobe v luči nebeške slave. Toda že zdaj vemo veliko več, kakor pa so iz prigodnosti mogli zaznati učenjaki. Neslutene skrivnosti božjega življenja se odpirajo. Zdaj šele vemo, kaj je Bog. Prej je šamo misel peljala do njega, zdaj pa je človek ves v njegovi svetlobi. Kakšna razlika! Po svetlobi, ki jo je Kristus na svet prinesel, vemo, da živi Bog svoje življenje v bogastvu treh osebnosti, ki se druga drugi v spoznanju in ljubezni vse izročajo. In morda je tega polnega, močnega, neskončnega življenja najslajša skrivnost življenja Svetega Duha v Bogu.

II.

Sveti Duh je Ljubezen, ki veže Očeta s Sinom. Oče Stvarnik je žarke svoje neskončne lepote razlil tudi na ustvarjena bitja, in sicer v ljubezni, ki je Sveti Duh, da bi bila tudi ustvarjena bitja deležna njegove lepote in do-

brote. Če kipi pestrost življenja, valovitost barv in raznolikost vonjivosti po vsej pomladni zemlji, potem se vse te prigodne lepote zbirajo v žarišču Stvarnika Boga, ki jih je iz razkošnih globin svojega bitja poklical v življenje kot posnetke svoje božje lepote, ne da bi sam kaj pridobil, ampak da bi iz bogastva svoje lepote obilno delil ljubezen, ki je v Bogu Sveti Duh. Po naših logih in travnikih, po naših gozdovih in gorah, v naši kipeči mladosti, povsod veje eden in isti Sveti Duh — Stvaritelj, ki v ljubezni nosi iz globin božje lepote v ustvarjena bitja posnetke božje dobrote. To je binkoštna skrivnost!

In kaj je največja dobrota božja, ki se v nas razliva iz božje ljubezni. O, prav gotovo tista, ki nas dviga v naročje Očetovo. V naša srca priteka milost oožjega življenja. Rojeni smo iz Boga, dediči smo prihodnjega večnega življenja v luči slave, da bi bili tudi mi deležni čudovite sreče, ki napolnjuje in osrečuje tri božje osebe. Zakaj On, večna Ljubezen, nas je dvignil v naročje božje ljubezni in razlil v naša srca skrivnost nadnaravnega življenja, zaslužen po Jezusu Kristusu. V njegovem svetem poljubu je zgorela naša krivda in bila prižgana v naša srca luč božje milosti. O, tu se šele odkrivajo globine stvariteljskega Duha! Počasi razumevamo molitev: »Pošlji svojega Duha in preromeni bomo in prenovil boš obličje zemlje.« (Graduale binkoštna maše.) Da, »Gospodov Duh napolnjuje vso zemljo!« (Introitus binkoštna maše.) Duh — oživljevavec, tudi to je binkoštna skrivnost!

Toda na tem svetu je boj z grehom, morivcem božjega življenja v naših srcih, težak in usodepoln. Lestvica vrednot, ki nas obdajajo, je vedno v nevarnosti, da jo greh poruši. In kolikokrat jo tudi res poruši! Čutnost se vrine nad duhovnost in vse lepote, ki jih je v naši duši prižgala Ljubezen stvariteljskega Duha, so uničene, izžgane, ubite. Kdo nas bo potolažil v naši izgubi. Vse besede obnemorejo. Pravo tolažbo bi našli samo tam, kjer bi našli ne samo razumevanje, ampak tudi pomoč. Tisti nas šele potolaži, ki nam vrne, kar smo izgubili. In kdo nam bo vrnil ljubezen božjo, ki smo jo izgubili? Nihče drug kakor tisti, ki nam jo je prvotno dal. Duh — Stvaritelj, Duh — Oživljevavec je tudi Duh — Tolažnik. On, večna Ljubezen, nas spet dvigne v naročje božje ljubezni. To je njegova najgloblja tolažba in naša najslajša nada! In to je tretja binkoštna skrivnost!

O pridi Sveti Duh, Stvaritelj, živi Vir, najboljši Tolažnik! *Slapar Pavel*

Pesem mornarjev

(Kongregacijska himna.)

*Zgodnja Danica! Tvoji mornarji
daleč na drugi jadrano breg;
z nami valovi, z nami viharji
spuščajo v silni boj se in beg.
Orel se v tesnem skriva skalovju,
kadar se dvigne divji vihar;
jelen zatišja najde v lesovju,
kje naj zavetja najde mornar?
Mi smo valovom morskim prodani,
Zdrava Marija, Zvezda z neba:
Ti nas očuvaj, ti nas obrani,
Ti nas popelji preko morja!*

*Jezus je tudi ljubil mornarje,
svojim učencem jih je izbral;
da jih desnica Tvoja obvarje,
tebe mornarjem v mater je dal.
Jadramo v daljne naše domove,
blizu so zarje belega dne;
ladja čez šumne plava valove,
v upanju mirnem plava srce.
Ti si mornarjem varna Vodnica,
Tebi pokorno klanja se val:
Hvaljena Zvezda, naša Kraljica!
Hvaljeno, Sonce, Kristus, naš Kralj!*

S. S.

Majniška pesem je zazvenela

(Odlomek.)

Ali ni v tvojem srcu zazvenela majniška pesem, ali ni vzevel na tvojem vrtu španski bezeg in te objel s svojim mehkim vonjem, ali se nisi zbudil, fant moj, v novo pomladno življenje, in dekle moje, ki si med rožami roža, ali nisi odstrla zavese in povabila pomladansko sonce v tihe celice svoje dobre duše?

Čudim se Ti in klic tvoje duše se mi smili!

Pa si dejal, fant moj, in ti, dekle moje, si mi dejala, da sta mlada, da sta močna, da gresta soncu in pesmi nasproti, da sta bogata, tako silno bogata, pa je vajino lice blede in pesem vajine duše nema!

Ti, ki si dejal, da boš mornar, in si vesla pripravil in jadra razpel, pa zdaj čakaš nekoga in ugodni veter je šel že tolikokrat zastonj mimo!

Ti, ki si dejala, da boš zvezda vodnica, in vsem povedala, da pojdeš pred njimi novemu življenju nasproti, kje si ostala, kje si omagala, kam so se oprle tvoje trudne roke?

Fant moj in dekle moje!

Pravita mi, da sta kongreganista! Moj Bog in kako daleč so bele poti in kje tam daleč ugaša majnikova pesem in vama ni še odevetelo dvajset pomladi! Čuješ, kaj pravi po logih pomlad:

Fant moj, kako ti je pri srcu ob mojem prihodu v vaša polja? Ali si zrahljal mehke gredice, posul poti z belim peskom in nanosil najlepših rož ob poti, ali si se zdrznil in vrgel raz ramen mrzlo vsakdanjost in se domislil na samega sebe in na mojo toplo bližino, ko sem te pozdravila.

Koliko življenja in koliko pesmi in koliko hrepenenj polnih misli si nabral na dnu srca in kako ti je zazvenela duša, ko sem stopila v tvojo vsakdanjo, dolgočasno sobo!

Ti, ki si mlad in bi rad soncu nasproti, ki bi rad do zvezd, ti, ki si nekoč hrepenel, da bi se zadnjemu angelu kakor materi privil v toplo naročje, ti, ki si sanjal o najlepši lepoti v najlepših urah, kako je danes s teboj?

Ali te ne tišči kakor voz mrzlega gramoza vsakdanjost, ki berači pod tvojim oknom, in prazno hotenje in blazno hitenje za bolnimi ideali in raztrgana

Maria Laach: Majniška kraljica

iskanja za Nekom in zlomljenih jamborov teža — ali te ne teži in ti ne šibi kolen sredi najlepše pomladi?

Ali ne bi rad vse to vrgel od sebe kakor izmozgano citriono in se odpočil v mojem mehkelem naročju, ki te tako željno pričakuje, ali ne bi rad začel novo življenje, ki ne pozna brodolomov in revščine in malenkosti in brezupnih iskanj in strganih jader in zlomljenih vesel, ampak je silno in močno in božje!

Vem, da bi rad in da se bojiš, in tudi vem, da je danes mlademu fantu težko in mlademu dekletu še težje moliti konfiteor in priznati in narediti križ čez najljubše in dati slovo svojim najboljšim trenutkom, vem in zato te prosim, bodi močan in silen in premagaj samega sebe in potisni useša in oči in plani iz strupenih megla v moje materinsko naročje in mi povej in izpovej in priznaj in prosi in odpustila ti bom, kakor sem že tolikim odpustila, saj jaz ljubim kakor nikdo, jaz ljubim in sem mati tepe ljubezni, usmiljena, brezmadežna, dobra, pomočnica kristjanov in tolažnica žalostnih in, čuj, pribežališče grešnikov sem jaz in še nikdar nisem nikogar zapustila!

Fant moj in dekle moje!

Vem, da je zunaj maj in cvetje in da se ti ob vsaki poti smehlja veselje, vem, da bi rad živel, čisto svobodno živel vsaj teh nekaj ur, ko ti še sije pomladansko sonce, in tudi vem, da te moja bližina boli, da sem ti morda ob najlepših trenutkih trn v peti, ali smiliš se mi in tvoje duše mehki vzdih se mi smilijo! Zakaj nočeš, zakaj nočeš strgati jeklene verige mrtvega sveta s svojih rok in razjedenega vratu in strgati z obraza umazane obrazine, ki laže tebi in drugim, in zakaj nočeš biti fant, to se pravi, svoboden in mlad in močan in božji! In ti, dekle moje, koliko rož je že vzcvetelo na tvojem vrtu in koliko cvetov je odnesel veter, bolnih in uvelih! Ali ni na tvojem oknu več nageljnov, ki bi se spenjali globoko po steni in nudili mimoidočim roko v pozdrav, in ali ne cvete več na tvojem obrazu nasmeh, ki je lep kakor rdeče vrtnice najbogatejši cvet.

Vem, kako je s teboj in s kakšnimi viharji se boriš sredi visokega morja v majhnem trhljem čolničku, vem, kako močna so tvoja vesla, kako močna so tvoja jadra, in tudi vem, kam kaže kompas in kako daleč je še do brega in do domačega ognjišča, vse to vem in zato me boli tvojih želj mrzla tišina!

Jaz pa sem severnica na nočnem nebu in sem zvezda vodnica v brezmejni puščavi in sem morska zvezda v viharni noči na odprtem morju in danica, zarja jutrnja in ti mi sledi in upri roke v vesla in napni jadra in premeri nebeško stran in mi sledi v moj dobri in močni pristan — v moje toplo materinsko naročje, dete moje! Topel in mehak je moj plašč, topla in mehka, kakor vonj vrtnic, je moja dlan. Moje srce je kakor srce mojega Sina in odpuščanje cvete na mojih ustnih, kakor rdeč kaktov cvet je moje hrepenenje in jaz sem mati tepe ljubezni!

Pridi in mi sledi in se vrzi v moje naročje in izjokaj v moja krila vse solze in vsa hrepenenja, vse želje zlij v moje brez konca usmiljeno srce in pozabi, kakor sem jaz vse pozabila, vse mrzlo in prazno in vsakdanje težko!

Majniška pesem je zazvenela! Ali si jo čul, ali si odprl okno in ji prisluhnil v tistem večeru pod cvetočimi jablanami, ko je ave zvonilo.

Kam si se zagledalo, solzno okno, in kam si zaiskalo v toplem pomladnem jutru, dekle moje, je morda kdo pozelel cvetja, ki si ga nabrala zame, na moj majniški oltar, ali pa se je voda v vazi posušila in je mlado cvetje obledelo?

Povej mi, na tiho mi povej, poslušala te bom, kakor mati otroka poslušala, in trpela bom s teboj, kakor mati z otrokom trpi, in odpustila ti bom, kakor mati otroku odpušča!

Pridi in nasmeh naj vzcvete na tvojem licu in pozabi in upaj in veruj v moč novega, mladega življenja!

Pridi, pridi, majniška pesem še ni izzvenela... Slavko J. Žabkar

Majniški večer v slovenski vasi

Pripovedovavec:

Vem, da ste že doživeli njegovo milino, pa vendar dajte, da spet zaživijo pred nami skrivnostni trenotki, ki se ponavljajo leto za letom in pričajo glasno, da je v resnici Marija slovenskemu narodu mati.

Daleč, tam daleč nekje se sonce pogreza za hribe... Spremlja ga četa sijajnih dvorjanov v rdečem škrlatu, ki se od njega iskri polovica nebesnega svoda. Listje na vejah se ziblje, tako kot bi mahal drevje z robci v slovo ob odhodu preljubega sončnega gosta. Pisane trate od ginjenja plakajo biserne solze...

Človek bi sanjal. Iz sanj pa ga zdrami življenje na vasi. Kmetje se vračajo s polja, kolesa drdrajó po cesti, voli, čuj, mukajo vmes in konjički rezgečejo z njimi, dobro vedo, da po delu jih čaka obilno plačilo. S paše hitijo pastirji in z biči pokljajo za čredo, ki se preveč je napasla in leno prestopa se trudna. Dim se vali iznad streh v pozdrav vračajočim se dragim...

V tistem trenotku pa tihi glasovi pobožajo dušo. Zvon se oglašá, kajne? Zdravo Marijo zvoni? Res je tako! In utrujen orač, ki se vrača od dela, sname klobuk in križ s težko rokó naredi. Pa je njegova molitev zagrebena v lehe in njive, travnikov vonj in ozar z njo do Marije puhti.

Zdrava Marija slovenskega kmeta:

Zdrava, Marija!

Posevek že jadrno v klasje hiti
in travnik se h košnji pripravlja.
Naj sonce ju greje, pa dežek hladi
in Bog iz nebes blagoslavlja!
Mati božja, prosí za nas!

Zdrava, Marija!

Nakloni, nakloni iz nebes blagoslov
še moji preljubi živini!
Očuvaj pred ognjem moj slamnati krov
in vedno pri ljubljennem Sini,
Mati božja, prosí za nas!

Zdrava, Marija!

Hej, vranec počasni, prestopi se no! –
To željo na srečju še nosim:
Naj ljubljena deca doraste lepó,
da vsem nam bo dobro, te prosim,
zdaj in ob naši smrti uri. Amen.

Pripovedovavec:

Mali pastirček, ki pelje živinco s sočnate paše, malce ustavi korak, vzame v levico vrvi, da se z nevajeno desno prekriža od kodrov do pasa, potlej pa moli skesan, z grénko solzico v očeh... Trmasto dimko je namreč na paši pošteno namlatil, ko mu je v škodo zašla. Zdaj pa mu dene hudo. Pa je njegova molitev kesanja in boli tih vzdih radi številnih pregreh. Vendar jo angelček nese v nebo.

Zdrava Marija pastirčka:

Zdrava, Marija! Težko je moje srce! Zares ne vem, kako bo z menoj. Trudim se pač, a slab je uspeh. Povsod, kjer sem zraven, je združba, nemir, povsod sem s sošolci si hitro v laseh. Mati božja, prosi za grešnike; prosi za nas!	Zdrava, Marija! Težko je moje srce! Med šolo zdaj zeham in drugič zaspim, še sam ne vem, kdaj pod klopjo se igram. Zato se, sirota, kar nič ne izučim in jutri pozabim, kar danes še znam. Mati božja, prosi za grešnike; prosi za nas!
--	--

Zdrava, Marija!
Težko je moje srce!
Zato pa, Mati Marija, náme se ozri,
da bom v tem boju kdaj večji junak!
Saj veš, da se mama hudo žalosti,
in veš, da je očetov udarec težak...
Mati božja, prosi za grešnike;
prosi za nas!

Pripovedovavec:

Zorno dekle, ki cveticam rahlja in gredice zaliva
— roža med rožami je, nagelj med nageljni je —
vzdihne ob glasu zvona in iz prsi kipi ji molitev.
Rahel je plamen, a vroč, vdanost in volja sta v njem...

Zdrava Marija slovenskih deklet:

Zdrava, Marija! Na gredi lilija dehti in nageljček se smeje; a to najlepša greda ni, še lepša, ah, drugje je — — — Na naših licih nageljčkov je žar in v naših dušah lilij blagodar. Zdrava, Marija!	Blagoslovljena! Zdajle je tih večer, zdaj je skrivnosten mrak; le nežni zvonček venomer cinglja in poje spev sladak — — — A zvonček ta iz stolpa ne pozvánja, ah, to je hrepenenja sladka sanja! Blagoslovljena!
---	---

Mati božja!
A naj bo kakorkoli,
naš plamenček ostane svet
in beli cvet iz naših gred
se ne ospe nikoli!
Devica — Mati, ti nam stoj ob strani
in srca čista nam ohrani,
Mati božja!

Pripovedovavec:

Čujte, o čujte še tisto molitev, katera se dviga
k materi božji v nebo, kakor kadila oblak,
ki edini se drzne naravnost objeti monštranco —
beli, vonjivi oblak, čiste molitve simbol!
To je molitev, katera se v ognju trpljenja razvema,
v ognju prelitih solzá, v ognju prečutih noči.
To je molitev, med vsemi najgloblja, med vsemi najlepša,
mater slovenskih je to — Materi božji pozdrav:

Zdrava Marija mučeniške matere:

Zdrava, Marija!

Ah, pot je še dolga in zvrhana mera skrbi!

A breme lajša se

in steza krajša se,

če duša pri tebi za hip se samo pomudi.

Zdrava, Marija!

V naročju ti Sin tvoj počiva, v očeh pa smehlja —

saj vem, zakaj je tako, saj vem

in tvoj materinski nasmeh umém:

pogled v otrokov obraz je za mater tih raj.

Zdrava, Marija!

Po Materi božji — božji je materin stan.

Zato je slehern križ

sladak paradiž

in upati smem, da trudi ne bodo zaman.

Zdrava, Marija!

Andrejev

Tvoja Mati

Mati, Mati! se iztrga krik trpeče duše.

Mati, Mati veselo zapoje radostna duša.

Zakaj vedno in ravno Mati? — Ona ima tisto čudovito toplo srce, ki s svojim razumevanjem ublaži vsako bol in ki s svojim sladkim smehljajem pomnoži vsako veselje. Kolikokrat te v vsakdanjem življenju iznenadi njena nepričakovana ljubeča pozornost. Hitiš skozi življenje, vsakdo te rani s svojo neiskrenostjo, zdi se ti, da tako samotno hodiš preko ovir umazanega sveta. Pa se motiš. Povsod te spremlja materina skrb in ljubezen. Zaželiš si, da bi te kdo rahlo pobožal in vsaj malo iskreno mislil nate. Zdi se ti, da ni nikogar, ki bi to storil. O, pa je! Tvoja Mati ima vso ljubezen ohranjeno samo zate. Njeno srce ti prinaša čisto, sveto, večno ljubezen. In živa je ta ljubezen, vedno govori duši. Ona pozna svet, pozna težke boje, pozna omamljivosti prekipevajočih strasti. Vidi vse zle posledice, ki jih občuti duša, ki se je neovirano predala zapeljivostim svobodne narave. Mati trepeče zate. Kliče ti: ne poženi svojih mladostnih sil v svetno mlakužo, ki te pogrezne v močvirje neizbegljive pogube. Otroka, okleni se me! Sledi mi! Strma je pot, po kateri te bom vodila; a zaupanje vame te bo varno peljalo do najvišjega cilja. Tvoja duša se bo krepila, rasla bo, ko bo svoje moči izrabljala v bojih za čisto življenje. Vsaka misel, vsak korak, ki ga odtrgaš svetu, te dvigne v jasnejše višine in te sprostí spon, v katere te oklepa razburkana in sladostna narava. Tisti so veliki in močni, ki premagajo samega sebe. Saj ni potreba junaških del, mučeniških žrtev. Ne. Najprej začni očistevati svoje misli. In kmalu se bodo izčistile tudi tvoje besede. Dejanja bodo polna jasnosti, ki bo osvetljevala tvojo življenjsko pot.

Materino srce se bo nagnilo k tebi in te polnilo s tihim veseljem. Ne, ni treba veliko, da vračamo Materi ljubezen. Ona je tako skromna. Samo, da ožarimo vsa naša mala dela, male odpovedi z ljubeznijo. Eno željo nam šepeta: prinašaj male žrtve, odpovedi, prinašaj jih v čistem namenu, z ljubeznijo — do Sina Kristusa.

Božja Mati, ožari naše življenje s svojo nepresegljivo ljubeznijo, izbrši in očisti Ti naše duše vseh madežev svetnega prahu. Izroči nas večni Dobroti in Lepoti. Ti naša — mi Tvoji!

Silva

V Maribor!

Mi ne pojdemo v Maribor na izlet, mi pojdemo tja, da izvršimo delo, ki nam ga nalaga božja previdnost v teh dneh.

Z vseh streh se nam oznanja, da živimo v razdobju, ko se kuje in izoblikuje obraz bodočih rodov. Vemo, da se ne moremo brez krivde otresti odgovornosti, katero nam nalagata Bog in čas. Poznejši rodovi bodo vstali in nam preiskali obisti in srca, če smo se zavedali ob usodni uri svoje dolžnosti in smo ji bili kos. Porazna bo tedaj obsodba tistih, ki se zdaj plašno skušajo izogniti vsem vprašanjem časa in poskušajo živeti, ko da ni »nič novega« pri nas.

Katoliška in marijanska mladina čuti svojo silno odgovornost in se je ne plaši, kajti ima veselje do dela; ne straši se zamotanih vprašanj, pač pa jim hoče priti do dna. — Koliko je takšnih med nami? Kolikor nas je, vsi tisti in samo tisti naj pridejo letos v Maribor, ne na izlet, marveč na resno delo!

Katoliška akcija, organizirano sodelovanje laikov v širjenju božjega kraljestva, je najprej v tem, da postavimo vero za temelj vsemu našemu mišljenju, hotenju in ustvarjanju. Zato pa je potreben resen studij, da »osvetlimo vse življenje z lučjo Kristusove vere«, kakor pravi prva resolucija našega lanskega zborovanja.

Letos so na našem programu socialna vprašanja. Pod vodstvom Svetega Duha in naših »očetov v veri« si hočemo osvojiti tista temeljna vodila, katera daje katoliškemu svetu in katoliški mladini Kristus in njegov namestnik. Zavedamo se, da bi bila nevednost v teh vprašanjih za nas grešna in usodna: onemogočila bi nam, da postanemo sol zemlje in evangelijski kvas ter pokristjanimo sebe in svoje tovariše.

V Mariboru hočemo in moramo dati zgled resnega dela, mladega poleta in stroge discipline. Nismo čreda brez pastirja: eno telo smo v Kristusu Jezusu. Nismo starci, utrujeni in malodušni: mladi sodelavci smo Kristusa Jezusa, katerega priznavamo za svojega edinega in nad vse ljubljenega Učenika, popolnoma zaupamo vanj in vemo, da njegovemu kraljestvu ne bo konca. Tudi otroci nismo več: vemo, da je Kristus s križem odrešil svet, ne s pestjo, ampak z roko, z žebljem pribito — — — Zato moramo znati v tistih dneh ne samo govoriti, ampak tudi moliti in molčati: samo v molitvi in molku gredo besede do srca. Ob najslovesnejšem trenutku lanskega zborovanja, ko smo s svečami v rokah odmolili svojo veroizpoved, se je našel fant, ki je čutil potrebo po klepetanju; na opomin je odgovoril, da ni nikakor navdušen za molk. — Jaz pa pravim, da takšni le nikakor niso za nas in naj se nikar ne prikažejo v Maribor.

Pri našem letošnjem zborovanju ne bo več dneva, ki bi bil posebej določen za skupno sv. obhajilo. To je zastarelo in sklenili smo to enkrat za vselej odpraviti. Naša prva zahteva in zapoved je, da so vsi zborovalci v milosti božji. Milost božja, to mora biti intimno ozračje naših duš in plodno ozračje našega dela. Sami ne zmoremo ničesar, s Kristusom pa premoremo vse: recta sapere et facere — spoznati in storiti, kar je prav. Sprti z Bogom bi zastonj skušali zidati božjo stavbo. Če pa je kdo v milosti božji, zakaj ne bi pristopil vsak dan k božji mizi? Torej udeležili se bomo vsak dan vse in popolne svete maše: z nagovorom, popolnim darovanjem sebe in svojih sposobnosti Bogu in s svetim obhajilom. Krščanstvo, ki smo ga sprejeli pri svojem krstu, hočemo živeti v tistih dneh, in sicer v popolnem obsegu, v bratski slogi in ljubezni: nič več, pa tudi nič manj!

Bratje v veri in istem stremljenju, vi pa vsi v Maribor!

Vrt—

Pomlad

Zvečer, ko je ostala sama, je pokleknila pred podobo Križanega. Krog in krog je bila tema, vendar Ga je videla pred seboj.

Bila je tako manj sama in zapuščena, kot je bila čez dan v družbi; celo manj kot sredi dnevnega dela.

Razgovarjala se je s seboj: kar ji je življenje preko dne zastavilo vprašanj, nanje je zdaj skušala odgovoriti. Kar je čez dan legalo na dušo, se ji je kazalo z vsake strani kot nekaj velikega in težkega, čeprav je v glavnem bilo samo potrpežljivosti zahtevajoče malomeščansko izpolnjevanje majhnih nalog — na vse to je zdaj duša odgovorila.

V trenutku, ko je pokleknila pred umirajočega Kralja, pa so se ji vsa vprašanja sama razrešila, kot bi se led, ki je uklepal zemljo, prelil v soncu v potočke, ki napajajo polja in vzbujaajo pomladno cvetje.

»Gospod, ko bi nikoli ne slišala o Tebi več, kot da si umrl za nas, v takih srečanjih bi Te spoznala za Sinu Očetovega in svojega Brata. Kam naj gremo, če ne k Tebi, samo k Tebi, naravnost pod križ, kot Magdalena.«

Vse izpolnjene in neizpolnjene načrte, vsa dela, vso slabost, ki je je največ, prinašam Tebi. Tvoja smrt je bila usmiljena misel božje dobrote, Tvoja smrt je božje delo, je zmaga nad človeško slabostjo, ki si jo sprejel in izpremenil v življenje.

Gospod, prebij led naših src: led malomarnosti, ker tolikokrat mirno gremo mimo Tebe, ki vedno čakaš, da bi se vsega nam dal; led naše nepotrpežljivosti, kadar je treba premagati samoljublje in sprejeti usodo, ki nam jo Ti izbiraš. Ne pretopi pa, Gospod, samo naših src, temveč nas vse in vsa naša dejanja, da se bomo v soncu Tvoje večne pomladi razlili po poljih in zalivali rože, ki zate rasto.◀

Zdenka

V naravo!

Proti mehanizmu modernega življenja se je rodil v mladini odpor. Klic: »Nazaj k naravi« je našel v mladini pravilni odmev. Nikoli ni mladina toliko govorila o taborenju, potovanju, turizmu itd., kakor v našem času. Ta pokret je znak mladega zdravja, moči in podjetnosti. Umevno, da se tudi kongreganisti prištevamo k tej sveži mladini. Saj mora biti vse, kar je dobrega in koristnega v oblikovanju mladega življenja, predvsem naša last.

In to je gotovo življenje v naravi, življenje z naravo! Tajne gozdov, sinji vrhovi gora, pravljično žuborenje potokov in šumenje slapov, v sonce odeta pokrajina, ali ni vse to lepa podoba mladega življenja? Ali ne budi vsa ta silna lepota rasti in moči, priprostosti in veličastva, smisel za zdravo, krepko mladost?

Z življenjem v naravi postaneš preprost, naraven človek. Vse izumetničeno, plehko in narejeno otreseš od sebe kot navlako. Na vrhu gorá, na širni planjavi se čutiš svobodnega. Vse, kar je utesnjevalo tvoj mladostni polet, si vrgel raz sebe kot suženjske verige. In tedaj se vzbudi v tebi, kar je mestno in mehanično življenje zasulo; vključene sile in moči se razgibljejo in počutiš se, kakor bi bil prerojen. Šele tedaj čutiš, kako lepa je mladost, ko te vsega obdaja silno mlado življenje narave in stopaš po cvetoči livadi med cveticami, ki te pozdravljajo kot smejoče se oči. V preprostosti narave spoznaš in občutiš najgloblje, kar je morda še nejasno snivalo v tvoji duši: stvarstvo, Bog, domovina.

Vsaka bilka, vsaka cvetlica živi. Čim bliže pogledaš v naravo, tem več življenja odkriješ. Vsak grm, vsak griček odkriva nove stvari, prav kakor poje naša pesem: »In kamor se oko ozre, povsod se ti nov svet odpre.« In zvezdnato

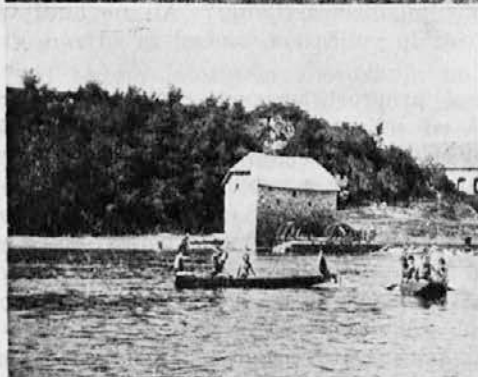
nebo ponoči! Zavzet gledaš v migljajoče nebesne luči, veter šumi v vrhovih dreves svojo skrivnostno pesem, vseokrog je tiho in vendar čutiš, da vse živi in klije. Zaveš se, kako velik je Bog v svojem stvarstvu. Vsemir ti oznanja njegovo neskončnost, iz lepote narave odseva njegova lepota, red in zakoni, po katerih živi in se giblje vse življenje. In vse to je Bog podaril svojim otrokom. Čudovita je božja dobrot!

Vsa ta lepa narava, v kateri živiš, po kateri potuješ, ti ni tuja. Vasi v vencih dreves, cerkvice na holmih, znamenja ob potih in zoreča polja, vse je domače, sorodno, tvoje, vse objema z ljubeznijo tvoje srce. Z vsemi ljudmi se čutiš brata, pozdravi segajo od srca do srca. Domovina ni več suh pojem, ki si se ga naučil iz knjig. Domovina živi s teboj in ti živiš v njej. Tvoje srce se razširi in objema to lepo naravo in vse, ki na njej žive. In tedaj začutiš, da je domovinska ljubezen nekaj velikega in lepega.

Težko je pisati o teh globokih stvareh. Črka in beseda je premrtva, doživeti moraš to! Če si mlad, pojdi v naravo, živi v njej in z njo, opazuj in premišluj in vrnil se boš bogat domov.

A.

Kongregacijsko taborenje ob Kolpi

Zgoraj: Zbor v taboru. Spodaj: V čolnih; Tonček z osličkom

Borba za dušo

(Godi se na Poljskem. Spisal Ernst Drouven S. J. Prevel ravn. Anton Koritnik.)

Drugo jutro gledajo dr. Brezcaya nekam od strani. Saj je prijazen in ni zdaj v jutrnjem svitu nič groznega na njem. Toda celo Karel je bil videti nekam preplašen.

IV.

10. Prvi teden na Montani je minil vsem stanovalcem kot bi mignil. Odo in Ivan sta bila zelo voljna, da je imel doktor z njima lahko delo. Ivan je sprejemal vse s stoično mirnostjo, govoril je sploh malo. V vsaki prosti minuti, če ga dr. Brezcay ni silil k skupni igri, je sedel ob leposlovnih knjigah, ob katerih je pozabil na čas in okolico. Odo je delal pridno vse popoldne, da se je mogel zvečer, ko je doktor pregledoval njegove naloge in ga izpraševal, obnesti. Nič ga ni veselilo, da bi iznova doživel to, kar se mu je pripetilo drugi dan; doktor Brezcay ga je namreč, ker ene besede ni znal, s strogimi besedami brez obotavljanja pognal iz sobe. Od onega dne ni bilo zanj nobene proste minute več, zato so pa bili njegovi uspehi dobri in zanesljivi. Z drugima dvema je bilo že nekoliko drugače. Karel, ki ni bil nikoli vaje rednega in resnega dela, se je pokazal veleuma. Po svojih lastnih besedah »je storil, če ni nič delal, za šolo še vedno preveč, da bo uspeh dober«. Z resničnim obžalovanjem je dr. Brezcay ugotovil, da je v teh besedah nekaj resnice. Karlu je v resnici pouk v šoli zadostoval, da se je vzdržal v razredu na površju; da, med urami je našel celo še dovolj prostega časa, da je redno dovršil svoje naloge za prihodnji dan. Prav ta velika nadarjenost je bila Karlu v pogubo; tako namreč ni nikoli na sebi izkusil najvažnejšega vzgojnega pravila in najdragocenejše življenske pridobitve: delo in dolžnost. Že prvi teden je dr. Brezcay le z veliko težavo lahkega ptiča obdržal v hiši in ga kakorže zaposlil.

Rude pa že celo ni dal duhovniku dihati. Če ni stal doktor neprestano za njim, je obrnil vso hišo na glavo. Drugo jutro ni hotel »ljubi mladec«, kakor so ga drugi vedno nazivljali, vstati, da bi šel k maši. Ko ga je dr. Brezcay zbudil, je rekel, da »je bila noč mnogo prepičla in da je greh, goniti ga že iz postelje«. Na duhovnikov ponovni poziv je odgovoril samo, da ne more prevzeti odgovornosti, če bi si tako lahkomišljeno pokvaril zdravje; vrh tega želi njegov oče, »naj ne postane še pobožnejši kot je«. Dr. Brezcay se je moral na vso moč premagovati, da ni pri teh skrajno komičnih besedah z drugimi vred bušnil v smeh. Čutil je, da ni mnogo manjkalo, da bi podlegel temu »angelu«. Zato vzame kratkomalo kupico, jo napolni z vodo in se bliža Rudetovi postelji; ta pa pred pretečo poplavo urno na drugi strani skoči iz gnezda. Doktor se obrne hitro proč, da bi prikril smeh, in sliši le še, kako Rude zamomlja: »Ko bi policija to vedela...!«

Neprijetnejše mu je bilo nekaj dni pozneje naznanilo gimnazije, da je moral učenec Rudolf Vondav zaradi neprestanega motenja zgodovinskega pouka zapustiti razred in je potem s hodnika skozi ključavnico brizgal vodo v razred. To mu je prineslo dve uri zavora.

Toda dr. Brezcay ga je kmalu odvadil tega.

Popoldne, ko so mladei sedeli pri izdelovanju šolskih nalog, nenadno vstopi doktor, pristavi stol in sede mednje k veliki mizi. Rude je slutil, da se je njegovo junaštvo že razvedelo in ko ga je dr. Brezcay pozval, naj poroča, je v svesti si krivice ves nervozen povedal, kaj je zagrešil. Ko je pa prišel do tja, kako je pljuval vodo skozi ključavnico, ga je smešnost položaja premagala in se je smejal, zopet ves stari Rude. Duhovnik ne reče izprva nič. Potem vpraša skoro brezbrizno:

»In kdaj dobim prihodnje pismo kot prijetno jutrnjo berilo?«

Nezaupno opazuje mladeč duhovnikove poteze, pa ne more priti do jasnosti, kakšne volje je; potem pa se nenadno zaleti in blekne:

»Najbrž jutri!«

Tega doktor ni pričakoval. Za hip mu je zaprlo sapo in ko je poizvedoval: »Kaj pa je bilo zopet danes?« je opazil Rude brž, da se mu ni bati jeze, da je marveč v vprašanju nekaj dobrohotnega, nekaj, kar mu daje pogum. »Danes? Imeli smo zopet zgodovino, pa sem malo govoril v razredu in že me je Voznik zapodil pred duri. Ta je pa strašno pozabljiv. Veste, to je oni stari! Tedaj sem šel do vrat, se ulegel na trebuh in se pod klopmi splazil zopet na svoje mesto. In pomislite, nič ni opazil; celo poklical me je in potem rekel: 'Primus, pokliči Vondava noter!' Učenci seveda vsi v smeh; in jaz vstanem in rečem: Saj še ven nisem šel, gospod profesor, pravkar ste me vprašali. Tedaj je bil ves divji in je kričal, da bo Vas poklical in če se bo to nadaljevalo, me bodo izključili. To je bilo danes med tretjo uro.«

Ostali trije bi skoro od smeha popokali. Rude vidi, doktor je čisto prijazen, čeprav se ne smeje! Samo to je mučno, da še vedno molči, molči tudi še, ko se smeh poleže. In zato pripomni nekam plašljivo: »Drugega se pa res ni nič zgodilo.«

Naposled doktor spregovori:

»Rude,« začne z vso prijaznostjo, »kako pa to, da moraš vedno take uganjati, za kakršne si že prav za prav mnogo prestar? Ne morem si misliti, da ti je samo do tega, da bi nagajal svojim profesorjem...«

»Ne,« zatrjuje mladeč, »ampak hipno mi šine v glavo in potem se spozabim.«

»Tako, tako!« odgovarja duhovnik zategnjeno in trenutek ostro gleda fanta. »In se spozabiš! To bi vendar ne bilo težko premagati se. Veš, kaj si moram nehote misliti pri tem?«

Rude v zadregi ne ve kaj odgovoriti.

»Vprašati se moram, kako bi se fant, ki se v teh malenkostih ne zna premagati in obvladati, premagal v stvareh, ki jih je mnogo, mnogo težje obvladati in ki se v njih mora premagati!«

V sobi je ob teh besedah vse onemelo.

Besede, ki jih je doktor izrekel na videz brezbrizno, so kakor strela zadele ne le Rudeta, ampak tudi ostale.

Dr. Brezcay je molče odšel v svojo sobo.

11. Ko je Rude šel zvečer k doktorju in mu pokazal svoje izdelke, mu reče dr. Brezcay:

»Glej, v tistih letih si, ko se mora mlad človek boriti za visok ideal, pa se narava neprestano upira zoper njega. V tem boju pa naposled zmaga le tisti, ki se zna krotiti, ki se je naučil obvladati samega sebe. Tvoje vedenje v šoli mi skoro priča, da se ne znaš niti malo obvladati. In...« duhovnik govori počasi in zategnjeno, »in to obvladanje samega sebe bi bilo prav tebi potrebno...«

Duhovnik umolkne. Znojne kaplje se zableste fantu na čelu. Doktor nadaljuje:

»Ni mi treba jasneje govoriti. Mislim, da si me docela razumel, kaj ne?«

»Sem,« dahne deček za nekaj časa in se ves ukrči na svojem stolu.

»Zdaj pojdi!« dé doktor in se zopet loti prekinjenega dela.

»Ali ste še hudi name?« jeclja Rude in solze mu zalijejo oči.

»Pojdi!« odgovori dr. Brezcay kratko in se ne briga več za dečka, ki še nekaj časa stoji neodločen in se naposled ihteč zmuzne iz sobe.

12. Danes je nenavadno mirno v delovni sobi mladcev. In ko posamezni prihajajo s svojimi nalogami k duhovniku, govore malo tiše nego sicer. Zlasti Ivan je izredno poparjen, česar po duhovnikovem mnenju ni mogel povzročiti samo neljubi popoldanski dogodek. Zjutraj je dobil fant pismo; morda tiči v njem pravi vzrok.

Malček je naredil izvrstno nalogo, lepo jasno in krepko napisano. »Ivan, veseli me, da si tako marljiv,« reče duhovnik, »to je prav. Sploh menim, da bova midva prav dobro izhajala; ali ne misliš tudi ti?«

Namesto da bi odgovoril, ošine duhovnika zopet z onim pogledom, ki se mu je koj od začetka zdel tako zagoneten.

»Zakaj si vendar danes tako poparjen? Ali si prejel z doma kako slabo novico?« nadaljuje doktor sočutno.

»Ne,« odgovori mladeč, »ni to.«

»Pa zakaj si vendar tako žalosten?«

Nekaj časa gleda deček v tla. Naposled reče:

»To so druge stvari, ki jih ne morem pripovedovati — tujemu človeku.«

Žalostno pogleda duhovnik dečka; toda več ne sili vanj; morda so družinske zadeve, v katere je bolje, da se ne vmešava. Ivan vstane. »Hvala!« reče tiho in počasi odide v učilnico.

13. Ta večer ni bilo treba dr. Brezcay dolgo prisluškovati, če so fantje v spalnici mirni. Niti med večerjo niti po večerji se kar ni hotela zabava razviti. Kdor je svoje delo dovršil, si je vzel knjigo in se tiho umaknil v kak kot.

Ko so šli spat, se je Rude tako spretno motovilil okoli, da drugi niso opazili, da mu ni segel v roko in mu voščil lahko noč. Če prav ga je bila sicer gola lahkomišljenost in predrznost, si danes vendar ni upal. Toda čakal je še dolgo, če morda duhovnik le še pride, da mu seže v roko in mu privošči lepo besedo.

Dr. Brezcay ni prišel.

Bilo je že mnogo čez deseto uro, ko zbude lahni koraki, ki so se bližali spalnici, Rudeta iz polsna. Kmalu opazi v slabotnem svitu žarnice duhovnika, ki oprezno vstopi.

Fantu vzvalovi srce. Gotovo prihaja dr. Brezcay zato, da mu stisne roko in mu reče, da je zopet vse dobro. Zdaj stoji duhovnik ob Odotovi postelji, ki na prvi pogled trdno spi.

Nato stopi k Ivanu, ki se lahko obrne; ni še torej zaspal.

»Res?« vprašuje Ivan tiho.

»Zakaj še ne spiš?« šepeta duhovnik.

»Ne vem. Včasih šele prav pozno zaspim.«

V napetem pričakovanju vidi Rude, kako duhovnik malčka pokriža na čelu in mu še šepetaje reče: »Ostani zmeraj tako priden!« in kako se potem obrne proti njemu.

Duhovnik stoji precej časa pred njim in zdi se, da moli. Potem se obrne, ne da bi ga nagovoril.

»Mar misli, da spim?« Rude se tiho odkašlja kakor slučajno, hoteč doktorja opozoriti, da ne spi. Ta ga pa tudi potem niti ne pogleda in deček, ki vendar tako koprni po majhnem dokazu ljubezni, ostane sam in ihti.

To ni bilo slučajno. Doktor Brezcay dobro ve, kaj dela!

Na hodniku začuje duhovnik za seboj lahne, tavajoče korake. Obrne se opazi v slabotni luči, ki pada skoz odprta vrata spalnice na hodnik, da se mu bliža majhna postava v dolgi, beli spalni strajci.

Ivan je. Z obema rokama prime duhovnika za roko:

»Odpustite, prosim,« mu zastaja beseda, »da sem Vas danes popoldne imenoval tujega človeka. Toda one stvari Vam nisem mogel povedati...«

14. Jutri so vsi sveti in danes je zapadel prvi sneg. Popoldne ob štirih prihrume vsi k doktorju v sobo.

»No, kaj bo dobrega? Radi bi šli ven v sneg, kajne?«

»Da!« reče Rude, ki se je moral preteklo nedeljo za kazen učiti na vse kriplje in je zdaj po prestani kazni zopet v milosti, »toda ne bomo se igrali, radi bi šli k spovedi.«

Dobro, da direktor Vondav ne sliši svojega najstarejšega, sicer bi se zgrozil in zaklical: »Fant, ali bi rad postal menih? Saj si bil komaj pred tremi tedni pri spovedi, preden si odšel na Montano.«

Duhovnik seve rad dovoli in je zlasti vesel, ker so se mladci sami za to odločili.

Skupno so odšli; vračali so se pa ob zelo različnem času.

Prvi se je vrnil Ivan.

Rudeta in Odota sreča duhovnik za pol ure na stopnicah. Oba sta imela iako polna usta, da ga niti pozdraviti nista mogla takoj.

»Kdo izmed vaju je dal denar za sladkarije?« vpraša duhovnik najprej.

Odo zardi do ušes, čeprav mu je kot sedmošolcu dovoljeno imeti nekaj denarja. Rude se obtoži. Njemu je bilo prepovedano; toda to pot je bil samo malo grajan.

Po dveh urah se je srečno vrnil tudi spreobrnjeni in spokorjeni Karel in se opravičeval, da je srečal nekega znanca, ki ga je zadržal.

Na njegovo veliko začudenje dr. Brezcay tudi njemu ne reče žal besede, samo to pripomni — ob smehu ostalih treh, da je prav lepo, če si tenkovesten; toda če porabiš za spoved dve uri in še več, potem je to že skrupuloznost.

»Nekega sošolca moram vprašati, kaj se moramo učiti,« pod to pretvezo je nekega dne kmalu potem Karel izginil ob pol petih tako hitro, da dr. Brezcay ni prišel niti do besede.

Pravkar udari ura šest, ko pride gospod osmošolec zopet dostojanstveno domov in zabrusi tako glasen »Dober večer« v učilnico, da tudi duhovnik v sosednji sobi ve, da je zopet doma.

Takoj se tudi odzove s tem, da pokliče mladeniča k sebi. Že pri vratih mu nos razodene, kje je bil Karel tako dolgo. Voj po tobaku in alkoholu govori jasno. Zato Karel ne taji dolgo, ko ga duhovnik vpraša, če je bil v gostilni, in brž pripomni:

»Ali je to taka reč? Saj vendar nisem več otrok!«

»Prepovem ti enkrat za vselej obisk gostilen. Če prideš še enkrat domov, ko si pil alkoholne pijače, bom ravnal s teboj kot z malim otrokom. Razumeš?«

»No,« Karel se dela domačega, toda na način, ki doktorju ni všeč, »no, če Vam morem s tem napraviti veselje, saj lahko neham. Jaz sem sploh dober človek.«

»Pojdi na delo!« hoče doktor končati razgovor.

»Sem že naredil. Če dovolite, bi rad še nekaj z vami govoril.«

Dr. Brezcay ima vtis, da ga ima njegov najstarejši gojenec malo pod kapo. Kljub temu ga povabi, naj sede. Bolje je, da ostane pri njem, kakor da bi ostale odvrčal od dela.

»No, kaj bo novega?« začne duhovnik.

»Veste, morda se Vam bo čudno zdelo; toda rad bi enkrat vedel, kaj prav za prav mislite o meni. Da nisem svetnik, to vem tudi sam. Toda zelo me zanima, kaj Vi o meni mislite.«

»No, da bi prišel v sloves svetništva, tega se sedaj pri tebi ni bati. Toda,« pri tem pogleda duhovnik velikemu mladeniču s svojim čudnim pogledom v oči, »toda, ne bilo bi ti menda prav prijetno, slišati moje pravo mnenje, ali boljše rečeno, resnico. Ne bom čisto nič prikrival. Svarim te!«

»Prečastiti, to sem vedel takoj v prvem hipu, ko sem videl, da ste zmožni načeti vsaktero vprašanje; toda...«

»Toda, bil bi prej ko mogoče rad na čistem, da bi bil rešen neprijetne negotovosti. Vendar mislim, da za tako zabavo nisi trenutno primerno razpoložen. Eno ti pa že danes lahko povem: Tudi če se ti ni treba boriti za trden položaj v razredu, delati se moraš tu naučiti; resno delati, sicer propadeš docela, prav zaradi svoje nadarjenosti.«

»No, pa drugič,« meni Karel v bojevitom tonu in vstane, »in tega, kar je bilo danes popoldne, ne zamerite preveč! Vsakdo enkrat znori in slušal se bom poboljšati.«

S tem modrim izrekom odide k ostalim in si krajša čas s tem, da si pili in gladi nohte.

To je za dolgo časa zadnjič, da čas, določen za učenje, uporablja za to »važno« opravilo. Kajti takoj naslednji dan smatra duhovnik za ugodno priliko, da pove Karlu odkrito, kaj misli o njem. Mladec je šaleč se povedal ostalim, za kaj gre pri tem zaupnem razgovoru, h kateremu odhaja. Ko se po eni uri vrne, pa ne pove, kaj sta govorila. To pa opazijo vsi, da bi mu bilo zdaj ljubše, če ne bil doktorja vprašal za njegovo mnenje.

In zopet se mali Ivan izogiblje doktorja nekaj dni, kolikor more. Takrat, ko se je dogodil oni mučni nastop z Rudetom, je bilo prav tako.

Kako vplivajo te malenkosti na dečka!

15. Nekdo trka.

Začuden dvigne dr. Brezcay glavo iznad svojega dela; že tretjič ga motijo v eni uri. Prvič je bil Ivan s svojimi nalogami. Četrto ure pozneje je prišel zopet in vprašal, če sme kaj čitati. Seveda je smel; saj je vedel to. Duhovniku se je zdelo, kakor da bi mladec rad nekaj povedal. Ampak se je bržkone motil. Ali pa morda vendar ne? Zopet je Ivan.

»Prečastiti, ali imate kako knjigo, da bi jo bral?« reče in se počasi bliža.

»Pridi, sedi malo k meni!« vabi duhovnik, da bi ga zadržal. Če ima malček kaj posebnega na srcu, potem je zdaj najlepša prilika, da pove.

Ivan pa samo drži roko nad očmi, ker mu svetloba namizne svetilke pada naravnost v obraz in se mu blešči. Doktor obrne svetilko, da sedi malček v polmraku in ker še vedno molči, vpraša:

»Ali si mar ono knjigo, ki sem ti jo predvčerajšnjim dal, že prebral?«

»Ne, ampak tista je tako dolgočasna,« odgovaraja oklevajoč.

»Mhm,« meni duhovnik. Torej ima vendarle neki drug vzrok, da že v tretje prihaja ob nenavadnem času. Predvčerajšnjim si je prav ono dolgočasno knjigo izprosil, ki jo je že prej enkrat prebral, češ, da je tako zanimiva.

»Katero pa želiš? Saj veš, da si že skoraj vso mojo knjižnico prečital v teh šestih tednih. Ni več mnogo izbire.«

»Nič ne dé. Katerokoli,« odgovori Ivan in mirno obsedi, ko stopi doktor Brezcay k omari za knjige.

Dr. Brezcay dá dečku debel zvezek, ki mu mladec niti naslova ne pogleda, ampak ga mirno drži v naročju. Ker mali še vedno ne vstane in nič ne izpregovori, nadaljuje dr. Brezcay:

»Kako ti je zdaj tu všeč? Ko si prišel, si rekel, da moraš šele počakati, preden boš mogel izreči sodbo.«

»Dobro,« odgovori Ivan nekam raztreseno. »Le škoda, da nimamo klavirja v hiši. Moral bi se dalje učiti klavir.«

»Saj res, sobe za glasbo vam še niti pokazal nisem. Meniš, da nimamo klavirja v hiši? No, nocoj bomo pogledali. To se boš čudil.«

Mladec ne reče nič. Predse gleda in zdi se, da je ves zatopljen v svoje misli.

Dr. Brezcai vpraša malčka še o tem in onem. Vedno dobi le kratek odgovor; dokler naposled Ivan ne vstane in reče: »Zdaj bom še malo bral.«

Duhovnik poda malemu roko in sam ne ve, kako da mu nenađoma reče:

»Upam, da bo tudi tebi kmalu laže, ljubi moj Ivan!«

Za trenotek povesi deček glavo; skoro bi se zdelo duhovniku, da joče. Toda že jo zopet dvigne in z običajnim in hladnim pogledom reče: »Hvala!« in odide.

Ko dr. Brezcai po nekoliko minutah pogleda v učilnico, vidi, da se je Ivan poglobil v stari »špeh«; nova knjiga mu je samo za podložek.

Da, da; mladeč nosi nekaj na svojem malem srcu, česar ne more odvaliti. In pravkar?... Oh, večno stara pesem: Če se takle mladeč enkrat odloči, da bo govoril, odlaša in čaka do zadnje minute ugodne prilike. In potem... mu zopet upade pogum, ali pa je že prekasno. Oh, saj duhovnik že dolgo sluti, kaj dečka tako teži. Toda še je njegovo nesrečno srce s sedmimi pečati zapečaten knjižno.

16. Po večerji izpolni duhovnik obljubo, ki jo je dal Ivanu in ki jo je ta tudi drugim povedal pri večerji. Ker je tudi Odo izjemoma že izvršil svoje naloge, gredo koj v glasbeno sobo, ki jo samo mala sobica loči od obednice.

Ko duhovnik odpre, zadehti dečkom prijetna toplota nasproti; odprt ogenj gori v starem kaminu in zbuja ugodno občutje.

Toda kam naj sedejo? Na štiri velike klubske naslanjače, ki mladcem najbolj ugajajo, si ne upajo. Vrh tega so samo štirje, saj bi jih moralo biti pet.

Stoli pa stoje tako nerodno ob steni, da bi ne bili zato, da nanje sedeš, ampak samo zaradi lepšega. Dr. Brezcai hitro naredi konec pomišljanju s tem, da Ivana v lahkem loku zavihti na enega izmed velikih naslanjačev, da se kar zgubi v njem, sam pa zasede vrtiljak pred črnim klavirjem.

»Kaj bi radi slišali?«

»Koračnico!« žele vsi štirje hkrati.

Duhovnik sprosti tipke in strumno zakoraka koračnica po mračno razsvetljeni sobi. »Zdaj pa,« reče, ko odigra, »bom izbral jaz.«

Dr. Brezcaiu igraje drse prsti po tipkah. Nežne melodije in fantazije zazvene iz klavirja. Kar igra, je povsem čudovito; pa še čudovitejše so pretrgane besede, ki jih tupatam kakor nezavestno govori vmes kot besedilo k tej glasbi:

»In mir nastopi... duša se zbudi... ne sme govoriti!... Nočem je poslušati... mir mi kali!

Ona vprašuje: Česa iščeš?

Jaz?... Iščem sreče!... Samo malo sreče...

Potem mi povej, kaj te teži...«

Z zadržanim ognjem pobije istolična kadenca sladko melodijo, ki vedno znova sili na površje; vedno krepkejša je in naposled pridružno obvlada.

»Ne morem govoriti... mulasta sem!«

In znova se prebudi vabeče, pojoče valovje, kakor da hoče na zahajajočih se valčkih zadušiti zamolklo donečo liro.

»Ne morem... ne morem...«

Še enkrat, dvakrat enolični spev, kakor da bi si s težavo utiral pot. Duhovniku omahnejo roke in kakor bi govoril duh, zvene končne besede.

»Mar je to tvoja sreča?«

Kot brez življenja sedi duhovnik v slabotnem svitu motne svetilke. Ne slišiš glasu; le eden ihti, eden, ki mu je odolelo in bi rad prikrl drugim.

To je Ivan.

Mar je to tvoja sreča? — Težko se bori malček s seboj, ko ga duši temna osamljenost nespečne noči. Toda nobena solza ne ohladi žgočih oči, ki streme v temo. Venomer sliši mehko, sladko melodijo, ki jo vedno preglaši temno usodna kadenca: »Ne morem... ne, ne morem!«

Ubogi fant! To je vse šele začetek.

(Dalje)

Knezoškof dr. Andrej Karlin

Velik prijatelj naših kongregacij je umrl!

Na tihi teden, 5. aprila, pozno zvečer je izdihnil veliki, pa molčeči trpin. Pogrebni spreved je bil nad vse veličasten. Težko se je pač posloviti od pastirja, prijatelja in očeta. Tudi dijaki smo se morali posloviti...

Pokojni knezoškof je bil veliko med mladino. Saj je bil kaplan: v Smledniku, Šenčurju pri Kranju, pri Sv. Jakobu v Ljubljani. Saj je bil srednješolski profesor verouka, pozneje tudi nadzornik. Saj je bil ravnatelj dijaškega zavoda Alojzijevišča v Ljubljani in po vrnitvi iz Trsta ravnatelj zavodov v Št. Vidu. Tudi učni knjigi starega in novega zakona je on priredil.

Ni čuda torej, da nas je imel res rad. Za odraslega človeka, ki mu um teži le preveč drugih skrbi, to ni vsakdanja stvar: ljubiti z iskrenostjo in srcem. Tako ljubezen pa premore duhovniško pastirsko srce, zlasti še srce višjega pastirja, kateremu je izročena skrb za vse cerkve in tudi vse duše. Taki ognji se vnamajo le ob Kristusovi ljubezni, ki nam ostane skrivnost...

Škof Karlin je s pristrčno ljubeznijo pozdravil naš sodobni kongregacijski pokret. Kako lepo nam je lani v drugi številki »Naše Zvezde« pisal o zvezdah in pravi zvezdi — Brezmadežni! »Uprite svoj pogled v Marijo! In v Vaših dušah bo vzplamtel mladostni ogenj čistega veselja, močne vere, viteštva, ljubezni do trpečih. Ta ogenj ponesite v mrzla in sebična srca naših dni!« Tako nam je začrtal veliki marijanski in apostolski program, ki je res vreden našega dela, naših žrtev in tudi naše krvi.

Za obe naši lanski zborovanji je dalje pokojni prijatelj kongregacijske mladine tako očetovsko toplo odgovoril. Ginjen je bil pozdravov! Kako je bil vesel, da smo našli ideale, katere je mladim toliko priporočal naš svetniški Slomšek. »To je poročstvo za novo aktivno katoliško življenje našega izobraženstva,« nam je prerokoval.

Ob njegovem grobu se mi, kongreganisti, zavezujemo, da se temu programu in tem sinjim vzorom ne bomo nikdar izneverili. Duh naših pastirjev, od Slomška do Karlina in čez, je in bo tudi naš duh, zato, ker je to duh božji, duh skrivnostnega Kristusa, ki nam po naših pastirjih slišno govori...

Za Tvojo dušo, prijatelj naš, pa prosimo: Gospod, daj ji večni pokoj! Amen.

Vrbe

*Samotne vrbe nizko veje so sklonile,
da bi vod se črnih
in valov srebrnih
mehko v mraku doteknile...*

*Za valčki valčki se poganjajo,
samotno vrbe niže veje sklanjajo,
na vodo jih naslanjajo,
o tihi sreči sanjajo...*

Slavko J. Žabkar

»Kako čudovita reč je vendar krščanska vera! Zdi se, da je vedno samo zamaknjena v nebesa, in vendar najbolje reši vse naloge življenja na zemlji.«

Montesquieu

»Naša Zvezda« — naša vez.

Tudi nas je obsijala tvoja svetloba, o zvezda naša, Mati naša, in krenili smo k tebi, ker je le v tebi uteha. K tebi želimo, da se ob tvoji svetlobi združimo z brati in sestrami, ki jim pot razsvetljuje ista luč in jih vodi k istemu cilju, k Njej, dobri Materi.

Vse mlade smo še in mladost je vsa polna iskanja, polna daljnjih hrepenenj in neslutnih težkih poti. S poti smo dvignile oči k Njej, ki je kači glavo strla, in Ona se nam je nasmehnila ter nam postala zvezda vodnica skozi življenje, skozi njegove solze in smeh. Ni nas malo in to nas veš i. Vse nas pa druži močna vez, to je »Naša Zvezda«, kamor smo dospeli tudi me. Ob njej se bomo spoznale z ostalimi in skupno bomo premagale ovire na poti do cilja. Saj ni težko, če nam pomaga Ona, h kateri se obračajo oči vseh upajočih. Tako toplo in mehko ti postane, če si sama in žalostna, pa se nenadoma spomniš na Mater. K njej greš in najdeš tolažbo, še več, tudi sonca in sreče ti vlije v srce, pa še sama ne veš, da je pot trda in trnjeva in da ti krvave roke. Le ona more popolnoma razumeti vse dekliske sanje, saj je bila tudi Ona mladenka in je občutila iste bolesti. Zato, sestre, hitite zaupno k njej in ji povejte vse, kar vas teži. Takole v mraku, ko zatrepčejo zvezde in odpojo ptički svojo večerno molitev, ko moli pred Njenim oltarjem le ponižna rdeča lučka, stopi pred Njen obraz in ji vse povej! Sestra, lahka ti bo takrat pot, ker Ona razume, zdravi, tolaži, prosi in ljubi. Vse ure v mraku, ki si jih preživela v pogovoru s Prečisto, ti bodo nekdanje lučke, ki bodo sijale v dvome. »Naša Zvezda« pa naj nas spaja v ljubezni do Nje, ki smo ji posvetili življenje.

Stolna dijaška kongregacija v Ljubljani. Skorajšnjem razhodu čez vse naše kongregacijsko življenje tega leta! Najprej za »major« (od IV. do VIII. šole): V naši kroniki ni letos omenjena nobena prireditve, pač pa smo se zato posvetili notranjemu delu. G. voditelj dr. Pogačnik je imel cikel predavanj o oblikovanju, klesanju značaja. Ta svoja predavanja je pred kratkim končal in kronal z opisom veličastne Jezusove osebnosti. Pri skoraj vsakem sestanku je razen tega še imel predavanje kak tovariš sedmo ali osmošolec. Držimo se namreč načela, da bo kongregacija dobro uspevala, ako bodo njeni člani aktivni, ne na povelje, ampak sami od sebe. Bila so to predavanja izključno samoposvečujočega in načelnega značaja, kot na pr.: avtoriteta, adventizem, Ozanan, Cerkev in sport, dr. A. Mahnič, katoliški radikalizem, kongreganist in vsakdanje obhajilo itd.; obravnavalo se je pač vse, kar je za kongreganiste potrebno in aktualno. Tako mislim, da gremo na ta način po pravi

poti, da ustvarimo iz sebe prave katoliške izobražence. Seveda, glavnega sredstva za to ne pozabljamo, namreč presv. Evharistije. V ta namen imamo vsako prvo soboto v mesecu v križanski cerkvi recitirano mašo in skupno obhajilo. G. voditelj pa poskrbi, da razumemo vso liturgijo pri taki maši. — Due 7. maja je bilo sprejetih 25 novih članov.

Tako nam je torej minilo zopet eno leto kongregacijskega življenja. Vsak četrtek skupni sestanek, vsako prvo soboto skupno sv. obhajilo, včasih skupni izlet, da se naša srca še bolj tesno sklenejo — in že smo na koncu šolskega leta. Tovariši osmošolci nas za vedno zapustijo, seveda corpore, non anima. Zelo jih bomo pogrešali, kajti bili so duša vsega našega kongregacijskega življenja.

V »minor« (od I. do III. šole) smo pa razmotrivali življenje mladinskih vzornikov (zlasti Gvidona Fontgalanskega) in spremljali razne jubileje (Lurd) ter se seznanjali s tedenskimi liturgičnimi prazniki. Zraven pa smo gojili petje in se seznanjali z življenjem in zgodovino kongregacije. Počutili smo se domače in komaj čakali sestankov. Svojo kongregacijo ljubimo z vso svojo mlado dušo.

Kongregacija Marije Pomočnice v Marijanšču v Ljubljani.

V naši kongregaciji vlada prav živahno življenje skozi vse leto, čeprav se v »Naši Zvezdi« šele prvič oglašamo. Na zunaj smo pač bolj tihi in skromni.

Ustanovljena je bila naša kongregacija na praznik Brezmadežne 8. dec. 1908. Letos bo torej praznovala svoj srebrni jubilej, 25 letnico obstoja. Danes šteje 90 članov, od teh je 30 višješolcev. »Našo Zvezdo« čitamo vsi z velikim veseljem, saj ima med nami 70 naročnikov. Odbor se shaja na sejo vsak prvi četrtek v mesecu, vsak prvi petek pa imamo shod v kapeli. Poleg tega imamo vsak mesec sestanek, kjer obravnavamo verska, socialna in kulturna vprašanja. Predava navadno kdo izmed naših g. prefektov, večkrat kak gospod iz mesta, včasih pa tudi dijaki sami. Zelo veliko zanimanje pa vlada v kongregaciji za počitniško zborovanje v Mariboru. Že sedaj se na to vneto pripravljamo s tem, da obravnavamo snov, ki je določena za zborovanje.

V naši kongregaciji obstajajo tudi odseki, misijonski, Ciril-Methodijski in karitativni. Najbolj agilen je karitativni odsek, ki podpira revne dijake, domače in zunanje. Poleg tega deli tudi kruh nekaterim revnim družinam v mestu. Kruh si naši kongreganisti pritrigajo pri jedi. Odsek zbira tudi za prizrensko diasporo, kjer deluje naš bivši voditelj, vsem dobro znani pref. gosp. Ante Kordin.

Ob večjih Marijinih praznikih priredi kongregacija akademijo ali pa gledališko predstavo. Zadnja akademija je bila na

praznik Marijinega Oznanjenja. Na sporedu so bile pevske točke, deklamacije in govori. V treh govorih, ki so jih imeli višješolci, so bile podane lepe misli o slovenski materi, katere smo se spomnili na njen dan; govorniki so pa tudi opozorili na štiri glavne protiverske pokrete v sedanosti: komunizem, liberalizem, frامasonstvo in nacionalizem. Sedaj se pripravljamo za drugo akademijo, ki bo na praznik Marije Pomоčnice 24. maja. Ta dan imamo hišni in obenem svoj glavni družbeni praznik.

Prva Marijina kongregacija v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu.

Tudi naša kongregacija dela; sicer ne šumno in na zunaj, a dela vendarle na svoj način. S kongregacijami po zavodih je vedno težava, a pri nas se je zadnja leta pokazalo, da se dá vse premostiti z idealizmom članov. Skupne shode smo imeli vsakih štirinajst dni. Glavno delo pa se je vršilo v kroških. Letos so delovali trije kroški: liturgični, apologetski in misijonski.

Liturgični nas je letos hotel seznaniti praktično z globljim umevanjem liturgije. V ta namen smo imeli večkrat koralno mašo, na predvečer praznika Brezmadežne pete liturgične večernice, na svečnico in na cvetno nedeljo pa smo se vživljali v lepe obrede blagoslova sveč oziroma oljk. Vse to je liturgični krožek tudi na zunaj poživilo.

Izredno živahno je deloval tudi apologetski krožek. Na svojih sestankih je obravnaval vprašanja, ki morajo danes zanimati katoliškega dijaka kongreganista.

Misijonski krožek je nekoliko razširil svoje področje in na sestankih obravnaval bolj vprašanja apostolata. Povabil pa je dva misijonarja, ki sta nam v skioptičnih slikah kazala prostrana pogska polja, ki so bela za žetev, in nam v svojih lepih govorih vzbujala zanimanje za misijonsko misel. Prvi je bil bivši član naše kongregacije, g. mag. Sedej D. J., ki je odšel letos v indijske misijone, drugi pa kitajski misijonar p. Kerec, ki nam je v zanimivem predavanju pokazal življenje kitajskega ljudstva in naporno delo misijonarjev.

Svoj glavni praznik 8. decembra smo obhajali zelo slovesno. Dopoldne smo imeli koralno sv. mašo, popoldne pa so prevzvišeni gospod knezoškof po krasnem nagovoru sprejeli nove člane v nižjo kongregacijo. Po sprejemu pa smo imeli v dvorani marijansko akademijo.

To je bežen pogled na zunanje delo naše kongregacije v minulemu letu. Sadovi notranjega dela vsakega posameznega pa se za zdaj še ne dajo preceniti. Pokazali se bodo — in upamo v polni meri — šele zunaj v življenju izven zavodskih zidov. L. S.

Druga Marijina kongregacija v Št. Vidu.

Nič slavnostnih zborovanj nimamo, ki bi pritegnila tovariše drugih kongregacij, tudi ne akademij z mikavnim sporedom, da bi nas po njih poznala javnost. Zato ni čudno,

da zunaj zavoda komaj kdo ve, da imamo svojo kongregacijo tudi nižješolci. Čeprav se še nismo oglasili v »Naši Zvezdi«, vendar pridno delamo. Te vrstice naj nas predstavijo našim tovarišem in prijateljem in povedo o našem delu.

Da bi bili dobri Marijini otroci tu v zavodu in izven njega, za tem gre naše prizadevanje. Kongregacija nam je opora, da bi zrasli v značajne fante, ki bodo povsod navdušeni za Marijo in ne bodo poznali nobene plašljivosti. Zato lahko ločimo dve smeri, v katerih gre naša pot: ena zadeva bolj duhovno življenje, druga pa našo izobrazbo.

V duhovnem življenju rastemo predvsem pri Pijevem krožku in pri skupnih štirinajstdnevnih shodih. Tu zapojemo Marijino pesem, potem pa pada beseda voditeljeva, kleše naša srca in jih vedno znova oplaja. Pri sestankih Pijevnega krožka pa razmišljamo, kako bi poglobili svoje evharistično življenje.

Tudi v literarnem, misijonskem in abstinencnem krožku skušamo pokazati svoje zanimanje in sposobnosti.

Najbolj živahno je življenje v literarnem, kjer se zbiramo krog našega lista »Jutranja zarja«. Vanjo pesnimo, v njej zasine našim prvcem svetli dan. Vadimo se neutrudno že v nižji šoli, da bomo v višji mogli stopiti v kolobar sotrudnikov »Domaćih vaj«, ki jih pišejo višješolci. Res je namreč, da so se skoro vsi pesniki, pisatelji in kritiki, ki so izšli iz zavoda in že delajo v javnosti, rodili v »Jutranji zarji«.

Krepko je bilo življenje misijonskega krožka. Pri sestankih obravnavamo različna misijonska vprašanja, ki zadevajo dijaka.

Abstinenčni krožek se je kar dobro gibal. Prav za prav smo abstinentje vsi. Do-seči pa hoče, da ne bomo abstinentje le radi zunanjih okolišćin, marveč iz notranjega prepričanja, ker le tako bomo kedaj to važno gibanje mogli širiti tudi med ljudstvom.

»Naša Zvezda« nas obiskuje v relativno velikem številu (30) in nas močno podpira v marijanski rasti. In ni njeno najmanjše zasluženje, da je kongregacijsko življenje tako razgibano in prebujeno. Našim voditeljem smo zanjo iz srca hvaležni. V. S.

Naša taborenja. Za dijake se pripravljajo letos tri taborišća na raznih krajih v naših gorenjskih planinah. Prva skupina od 15. julija do začetka avgusta, druga skupina od začetka avgusta do 14. avgusta, tretja skupina od 16. avgusta do prvih dni septembra. Dnevna oskrba 8—10 Din. Tovariš, ki se Ti hoče zdravja in veselja, pridi v počitnicah v naš planinski raj. Javi se na upravo »Naše Zvezde« do 10. junija, da dobiš potrebne informacije. Skupine bodo štejele 12 do 15 fantov.

Obvestilo. Kazalo k letošnjemu letniku »Naše Zvezde« bo prinesla 1. številka prihodnjega letnika, zato ne dajajte še letošnjih številk vezati.

François Mauriac.

Pred kratkim so pisali najmlajši pisatelji, ki se zbirajo krog lista »Rex«, o katerem smo tu že govorili, François Mauriacu odprto pismo, kjer mu izražajo svoje spoštovanje in ljubezen. Mauriac jim je v istem listu odgovoril na način, ki dá misliti, tako tistim, ki so mu bratje po veri, kakor tudi tistim, ki niso. Možato in otroško je odkril tu Mauriac svojo umetniško in krščansko dušo. Obenem pa je tudi skoro dobesedno potrjeno, kar smo prej pisali v našem listu o Mauriacu in njegovih delih. Splača se podati skoro celotni prevod pisma.

»Prijateljstvo, ki mi ga izraža Vaš mladi krog, me navdaja z veseljem in s sramovanjem. Drugikrat sem se čudil strogosti katoličanov do mene, danes me straši njihova prizanesljivost: med mojimi spisi in mojim življenjem je tolikšna razdalja!

Toda kako nam zaupa svet, ko se sklicujemo na Jezusa Kristusa! Marsikateri nasprotnik nam verjame že na samo besedo, ker smo kristjani...

Toda vi veste prav tako dobro kot jaz, vi, ki kakor jaz zares ljubite odkritosrčnost, kako bolno je človeku, ko se čuti tako zelo nevrednega pred svojim oboževanim Gospodom. Potrudimo se zmanjšati razdaljo, ki je še med našimi besedami in našimi dejanji. Javno življenje Vas kot kristjanov bo rodilo sadove le v toliko, kolikor boste v globini svojega srca združeni z Jezusom Kristusom.

Dragi prijatelji! Zelo Vas zavidam za srečo, da morete svoje mlado srce, ki je doživel komaj 20 let, izročiti Njemu, kateremu se svet odreka, da smete Njega ceniti više kakor svet. Zelo grenko je, verjemite mi, povrniti se k Njemu šele utrujen in brom.

Dragi prijatelji! Hvala Vam, ker me ne sodite po tej ali oni knjigi, marveč gledate na moje celotno delo ter opazate ta dolgotrajni in bolesti polni trud, da ne bi izdal ne svoje vere ne svoje umetnosti. Težav, spravili oboje v soglasje, niti najmanj ne tajim. Vendar me to ne ovira, da se ne bi kot romanopisec danes bolj kot kdaj zavedal vsega tega, kar dolgujem svoji katoliški veri.

Bahal sem se, da sem v tej stvari doprinesel Bogu nekaj žrtev. Toda ne, nikakor ne! Kar je v mojem delu najboljšega, kar mu daje značajnost, zanos in mikavnost: vse to izhaja iz moje globoke vernosti. Še več! Vse svoje delo dolgujem Jezusu Kristusu. Sedaj veje v mojem delu veselje in mir radi Njegove prisotnosti, sedaj pa tesnoba zavoljo Njegove odsotnosti; bilo je stanje greha in stanje milosti tisto, kar je prinašalo dan in prinašalo noč v preprosti svet, ki sem ga zamislil, v temo, ki so jo presekali svetli žarki.

Vendar želim, da se oddaljite kar najbolj mogoče od te temne strani mojega dela. Ta temna stran me vselej navdaja z veliko tesnobo, čeprav je v Kristusovih rokah, da podobno kakor je v Kani vodo v vino spremenil, stori, da tudi motna knjiga vodi dušo, da bolje spozna Njega in najde pot k Njemu. V tem pogledu sem prejel in še prejemam, celo pogosto, naravnost presenetljiva priznanja, ki so mi v oporo, da ne izgubim poguma.«

Vrt-

Na misijonskih tleh

To drugo pismo bo odpotovalo iz dežele Inkas. Ko izstopim, poljubim zemljo, ki bo, kakor upam, pokrivala te moje revne kosti do vstajenja... Kolikor bom imel moči, jih hočem dati tej zemlji, moji drugi domovini, ki mi jo je podaril Kristus sam. Ako bi imel priliko, bi Vas gotovo še prišel obiskat; zato, ako Vam je ljubo, Vas prosim, da mi včasih pošljete kako slovensko revijo, da ne pozabim preveč slovenščine. Sicer jo že ločim, da je hudo. A kaj hočem: štiri leta nisem čital prav nič slovenskega, razen Katoliških misijonov. Sedaj bom imel malo več prilike, a bolj od daleč. Studirati hočem prav podrobno zgodovino Peruancev, živeti njih življenje, tako da se bomo spoznali prav do dna. Pot, ki sem jo prehodil v zadnjih desetih dneh, je bila silno zanimiva. Dvanajstega oktobra smo, kot Kolumb, odkrili Ameriko. To je bil praznik! Kmalu smo zagledali tri čolne, v katerih so se zibali in se nam krehljali — s svojimi belimi zobmi — črne... Imeli so praznik odkritja Amerike. Nato smo pluli mimo raznih malih otokov, silno zanimivih, menda radi tega, ker nismo nikdar videli banan in kokosov. Tu je večna pomlad. Prišla je tudi neznosna vročina. Pristali smo v Port of Spain. Otok je angleška last. Opazil sem evropska poslopja, radio postajo. Pozdravila nas je nemška vojaško-šolarska ladja, ki je plula s hitrostjo, da smo kar strmeli.

Še malo o panamskem prekopu. Parnik je trikrat zaprt med dvojna vrata (tehtajo 50 ton, visoka so 30 m, dolga 40 m, široka 2-50 m, lahko gre čez auto), ki se napolnijo z vodo in vzdignejo ladjo, ki gre potem naprej. Na koncu prekopa pa se ponižamo zopet za 30 m.

A sedaj se nahajam v Instituto Salesiano, Magdalena del Nar, Lima, Peru.

Tu je sedaj moja domovina. Nisem pozabil svoje, ker to je nemogoče. Saj tam daleč biva moja draga mamica, katero sem zapustil s solzami in jo prepustil božji previdnosti, ki skrbi tako dobro za svoje drage. Kolikokrat se povrne moja misel v Evropo. Ne sicer zato, da bi se želel vrniti tudi jaz; kajti lepša se mi zdi nebeška domovina, ki bo skupno bivališče vseh zemljanov, ki imajo dobro voljo. *Gabrijel Milharčič, Sal.*

Dr. Josip Srebrnič: Korizmena poslanica. Krk 1933, str. 32. Krški škof dr. Josip Srebrnič je izdal pastirski list za svojo škofijo v obliki knjižice, kjer razpravlja obširno in našemu času primerno o ljubezni do bližnjega.

Verne Jules: Dvajset tisoč milj pod morjem. Ljudska knjižnica, zvezek 44. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani, 1933. Str. 292. Cena broš. 28 Din, vez. 40 Din. — Knjige Julesa Verna so že od nekdaj privlačno čtivo za dijaštvo. Tudi ta knjiga je polna zanimivih znanstvenih izsledkov, ki jih zna Verne povezati z občudovanja vredno domišljijo v obliko napete povesti. Pisatelj te vodi s podmornico po globinah morja, kjer ti odkriva vsa čuda in bogastva podmorskega življenja. Slika ti zanimive doživljaje v boju z morskimi velikani, odkriva ti usodo potopljenih ladij in pogreznjenih mest. Knjiga ti ne bo samo prijetno, marveč tudi koristno čtivo. A.

Slovenische Erzähler. Prevedel dr. Joža Glonar. Nova založba. Ljubljana, 1933. — Ta izbor slovenskih pripovednikov so dobili člani PEN-klubov, ki so po XI. mednarodnem kongresu v Dubrovniku obiskali našo pomladno lepo Slovenijo. Dobra polovica tega je že izšla v Prager Presse. Dodal pa je prevajavec novejši pisatelj, tako da ne sega izbor le do svetovne vojne, kakor pravi uvod, ampak s poslednjim pisateljem, Jušem Ko-

zakom, prav v leto 1925. Za dijaka bo ta knjiga prijetna vaja v nemščini — in dobri nemščini — zraven pa ga bo učila spoznavati trajne umetnine naših pisateljev. Marsikaj bo šele v tej zbirki prišlo do polne veljave, ko se sicer v kopici drugih del istega pisatelja kar zgubi. Celotno sliko hoče prevajavec podati o Cankarju, ki je najbolje zastopan. Prirejen je prevod iz sledečih pisateljev: Trdina, Tavčar, Kersnik, Milčinski, Finžgar, Šorli, Cankar, Pregelj, Novačan, Majcen, Bevk, Juš Kozak. Lepa literarna galerija! Dijak, beri, beri!

Vital Vodušek: Nedeljske misli. Ljubljana 1933, str. 160, vez. 32 Din. Na podlagi nedeljskih evangelijev je pisatelj zajel bogatih misli za naše duhovno življenje. Razmišljanja o obnovitvi in ohranitvi božjega življenja v naših dušah, ki jih okužuje brezverski duh našega časa, so pisana tako živo in sveže, da nehote zbude v tebi močno hrepenenje po sreči božjih otrok. Knjižico priporočamo vsem kongreganistom za premišljevanje.

France Brenk: Koroški tihotapei. Ljudske igre, 4. zvezek. Založila Misijonska tiskarna, Domžale-Groblje, 1933. Cena 20 Din. Iz igre odseva globoka ljubezen do slovenskih gor in domače zemlje. V njej se odkriva trpljenje in boj našega ljudstva za obstanek. S to izvirno igro, ki je izraz slovenske duše, smo dobili za naše odredelo, ki smo ga lahko veseli.

Cenjena založništva prosimo, naj nam pošiljajo liste v zameno in knjige v oceno.

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE

JOURNALE

ŠOLSKE ZVEZKE

MAPE

ODJEMALNE KNJIŽICE

RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglašje nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblek ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Starš trg št. 2, Pod Trnovo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigovodske potrebščine.

A. JANEŽIČ

LJUBLJANA, Florjanska ulica 16

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

MIKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

